

marissa meyer

Twilight

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΟ

Πρώτο

*Ο νεαρός πρίγκιπας ήταν όμορφος
σαν το φως της μέρας. Εκείνη πιο όμορφη
κι από την ίδια τη βασίλισσα.*

Ένα

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΓΟΥΙΝΤΕΡ ΕΙΧΑΝ ΓΙΝΕΙ παγάκια. Ήταν κρύα σαν το ίδιο το διάστημα. Κρύα σαν τη σκοτεινή πλευρά της Λούνα. Κρύα σαν...

«... οι κάμερες ασφαλείας τον κατέγραψαν να μπαίνει στα υπόγεια της κλινικής του Κεντρικού Τομέα της Αρτεμίσιας στις 23:00 κεντρική ώρα σύμπαντος...»

Ο θαυματοποιός Έιμερν Παρκ μιλούσε με έναν γαλήνιο, μετρημένο τόνο, λες και τραγουδούσε μια μπαλάντα. Μπορούσες εύκολα να χάσεις την επαφή με αυτά που έλεγε, να αφήσεις τις λέξεις να μερδευτούν και να γίνουν ένας ακατάληπτος πολτός. Η Γουίντερ έσφιξε τα δάχτυλά της μέσα στα παπούτσια με τις λεπτές σόλες που φορούσε. Φοδόταν ότι, αν κρύωναν κι άλλο πριν τελειώσει αυτή η δίκη, τα δάχτυλά της θα έσπαγαν και θα γίνονταν κομμάτια.

«... επιχείρησε να εμπλακεί με ένα από τα κελύφη που προς το παρόν βρίσκονται αποθηκευμένα...»

Θα έσπαγαν. Ένα ένα.

«... τα αρχεία δείχνουν ότι το παιδί-κέλυφος είναι ο γιος του κατηγορούμενου, ο οποίος παρελήφθη στις 29 Ιουλίου της περυσινής χρονιάς. Σήμερα είναι δεκαπέντε μηνών».

Η Γουίντερ έγκρυψε τα χέρια της στις πτυχώσεις του φορέματός της. Έτρεμαν ξανά. Τον τελευταίο καιρό έτρεμε ασταμάτητα. Έσφιξε τα δάχτυλά της για να τα σταθεροποιήσει και πίεσε τις φτέρνες της στο σκληρό πάτωμα. Πάλεψε να εστιάσει την προσοχή της στην αίθουσα του θρόνου, προτού διαλυθεί σε χίλια κομμάτια.

Η αίθουσα του θρόνου, στον κεντρικό πύργο του παλατιού, είχε την πιο εντυπωσιακή θέα της πόλης. Από εκεί η Γουίντερ έβλεπε τη λίμνη Αρτεμισία να καθρεφτίζει στα νερά της το λευκό παλάτι και την πόλη που απλωνόταν φτάνοντας στην άκρη του τεράστιου διάφανου θόλου ο οποίος τους προστάτευε από τα εξωτερικά στοιχεία — ή την απουσία τους. Η ίδια η αίθουσα του θρόνου εκτεινόταν πέρα από τους τοίχους του πύργου, έτσι που όταν κάποιος έφτανε στο τέλος του μωσαϊκού δαπέδου βρισκόταν σε μια εξέδρα από διάφανο γυαλί. Ένωθε μετέωρος στον αέρα, έτοιμος να θυθιστεί στα δάθη της λίμνης του κρατήρα.

Στα αριστερά της η Γουίντερ διέκρινε τα νύχια της μητριάς της να σκάβουν το μπράτσο του θρόνου της, ενός επιδλητικού καθίσματος λαξεμένου σε λευκή πέτρα. Κανονικά στη διάρκεια των δικών η μητριά της ήταν ήρεμη και παρακολουθούσε τη διαδικασία χωρίς ίχνος συναισθήματος. Η Γουίντερ είχε συνηθίσει να βλέπει τα δάχτυλα της Λεδάνα να χαϊδεύουν τη γυαλιστερή πέτρα, όχι να την ξύνουν. Από τότε όμως που η Λεδάνα και η συ-

νοδεία της είχαν επιστρέψει από τη Γη, η ένταση είχε κορυφωθεί, και αυτούς τους τελευταίους μήνες η μητριά της είχε περισσότερα ξεσπάσματα απ' ό,τι συνήθως.

Από τότε που εκείνη η Λούναρ φυγάδας, *το σάμποργκ*, είχε δραπετεύσει από τη γήινη φυλακή της.

Από τότε που είχε ξεκινήσει ο πόλεμος ανάμεσα στη Γη και τη Λούνα.

Από τότε που είχαν απαγάγει τον μνηστήρα της βασίλισσας και είχαν στερήσει από τη Λεβάνα την ευκαιρία να στεφθεί αυτοκράτειρα.

Ο γαλάζιος πλανήτης κολυμπούσε στον ορίζοντα, κομμένος στα δύο. Η Λούνα δρισκόταν περίπου στα μισά της μεγάλης νύχτας, και η πόλη της Αρτεμισίας φωτιζόταν από χλωμά γαλάζια φώτα και κρυστάλλινα παράθυρα, που οι αντανakλάσεις τους χόρευαν πάνω στην επιφάνεια της λίμνης.

Της Γουίντερ της έλειπε ο ήλιος και η ζεστασιά του. Οι τεχνητές ημέρες δεν ήταν το ίδιο.

«Πώς γνώριζε για τα κελύφη;» ρώτησε η βασίλισσα Λεβάνα. «Γιατί δεν πίστεψε ότι ο γιος του πέθανε στη γέννα;»

Στις τέσσερις σειρές καθισμάτων που περίζωναν την αίθουσα κάθονταν οι «οικογένειες». Η αυλή της βασίλισσας. Οι ευγενείς της Λούνα, που απολάμβαναν την εύνοια της μεγαλειότητας λόγω της μακρόχρονης υποταγής τους, των ξεχωριστών ικανοτήτων που τους έδινε το χάρισμα των Λούναρ ή της τύχης, καθώς είχαν γεννηθεί πολίτες της σπουδαίας πόλης της Αρτεμισίας.

Και μετά υπήρχε ο άντρας που είχε γονατίσει δίπλα στον θαυματοποιό Παρκ. Αυτός δεν είχε σταθεί τυχερός.

Είχε τα χέρια του πλεγμένα σε στάση ικεσίας. Η Γουίντερ ευχόταν να μπορούσε να του πει ότι δεν είχε καμία σημασία. Όλες οι ικεσίες του θα πήγαιναν στον δρόντο. Πίστευε πως η δεδαιότητα ότι δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα για να αποφύγεις τον θάνατο έκρυβε κάποια παρηγοριά. Αυτοί που πέραναν μπροστά από τη βασιλίτσα έχοντας ήδη αποδεχτεί τη μοίρα τους έμοιαζαν σε καλύτερη κατάσταση.

Κοίταξε τα χέρια της, που ήταν ακόμα γαντζωμένα στο λευκό, αραχνοϋφαντο φόρεμά της. Τα δάχτυλά της είχαν μυρμηγκιάσει από την παγωνιά. Ήταν σχεδόν όμορφα. Γυαλιστερά, λεία και κρύα, πολύ κρύα...

«Η βασίλισσα σου έκανε μια ερώτηση» είπε ο Έμερυ.

Η Γουίντερ ανοιγόκλεισε τα μάτια της παραξενεμένη, λες και φώναζε σε εκείνην.

Συγκέντρωση... Έπρεπε να προσπαθήσει να συγκεντρωθεί.

Ο Έμερυ φορούσε τώρα λευκά, καθώς είχε πάρει τη θέση της Σύμπιλ Μίρα ως επικεφαλής των θαυματοποιών της βασίλισσας. Το χρυσοκέντητο πανωφόρι του στραφτάλιζε καθώς έκανε κύκλους γύρω από τον κρατούμενο.

«Ζητώ συγγνώμη, μεγαλειοτάτη» είπε ο άντρας. «Η οικογένειά μου κι εγώ σας έχουμε υπηρετήσει για δεκαετίες. Δουλεύω καθαριστής στην κλινική και άκουσα φήμες... Δεν ήταν δική μου δουλειά, έτσι δε με ένοιαξε ποτέ, δεν κρυφάκουσα ποτέ. Όμως... όταν ο γιος μου γεννήθηκε κέλυφος...» Κλαψούρισε. «Είναι γιος μου».

«Δε σου πέρασε από το μυαλό» είπε η Λεβάνα με δυνατή και καθαρή φωνή «ότι υπήρχε κάποιος λόγος που η βασίλισσά σου επέλεξε να κρατήσει τον γιο σου και όλους

τους άλλους Λούναρ που δε διαθέτουν το χάρισμα χώρια από τους πολίτες μας; Ότι το γεγονός πως τους κρατάμε σε περιορισμό μπορεί να εξυπηρετεί το καλό όλου του λαού μας;».

Ο άντρας ξεροκατάπие τόσο έντονα, που η Γουίντερ είδε το μήλο του Αδάμ του να ανεβοκατεβαίνει στον λαιμό του.

«Το ξέρω, βασίλισσά μου. Ξέρω ότι χρησιμοποιείτε το αίμα τους για... πειράματα. Όμως... έχετε τόσους πολλούς, και είναι μονάχα ένα παιδί, και —»

«Εκτός από το αίμα του, που είναι χρήσιμο για την επιτυχία των πολιτικών συμμαχιών μας, τις οποίες δε θα περιμένα να αντιλαμβάνεται ένας καθαριστής από τους εξωτερικούς τομείς, ο γιος σου είναι επίσης και ένα κέλυφος, και το είδος τους έχει αποδειχτεί επικίνδυνο και αναξιόπιστο, όπως θα θυμάσαι από τις δολοφονίες του βασιλιά Μάρροκ και της βασίλισσας Τζαννάλι πριν από δεκαοχτώ χρόνια. Θέλεις να υποβάλεις την κοινωνία μας σε μια τέτοια απειλή;»

Τα μάτια του άντρα είχαν γουρλώσει από τον φόβο.

«Απειλή, βασίλισσά μου; Δεν είναι παρά ένα *μωρό*». Έκανε μια παύση. Δε φαινόταν ανυπάκουος, αλλά ήταν σίγουρο πως η έλλειψη μεταμέλειας που έδειχνε πολύ γρήγορα θα έβγαζε τη Λεβάνα εκτός εαυτού. «Όπως και τα άλλα παιδιά σ' εκείνες τις δεξαμενές... τόσα πολλά παιδιά... Αθώα παιδιά».

Η αίθουσα πάγωσε.

Αυτός ο τύπος ήξερε πάρα πολλά. Η βρεφοκτονία των κελυφών βρισκόταν σε εξέλιξη από την εποχή που κυβερνούσε η αδελφή της Λεβάνα, η βασίλισσα Τσανάρι,

αφότου ένα κέλυφος τρύπωσε στο παλάτι και σκότωσε τους γονείς τους. Κανείς δε θα χαιρόταν αν μάθαινε ότι το μωρό του δεν είχε πεθάνει, αλλά είχε φυλακιστεί και χρησιμοποιούνταν σαν μικρό εργοστάσιο παραγωγής αιμοπεταλίων.

Η Γουίντερ έκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να φανταστεί το δικό της σώμα σαν εργοστάσιο παραγωγής αιμοπεταλίων.

Χαμήλωσε ξανά το βλέμμα της. Τώρα ο πάγος ανέβαινε στους καρπούς της.

Αυτό δε θα ήταν καθόλου καλό για τους ιμάντες μεταφοράς των αιμοπεταλίων.

«Έχει οικογένεια ο κατηγορούμενος;» ρώτησε τη βασίλισσα.

Ο Έμερυ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Τα αρχεία αναφέρουν μία κόρη ηλικίας εννέα χρόνων. Έχει επίσης δύο αδελφές και έναν ανιψιό. Όλοι μένουν στον τομέα ΓΜ-12».

«Σύζυγο;»

«Πέθανε πριν από πέντε μήνες από δηλητηρίαση από αμίαντο».

Ο κρατούμενος παρακολουθούσε τη βασίλισσα, νιώθοντας την απόγνωση να του λύνει τα γόνατα.

Τα μέλη της αυλής άρχισαν να αργοσαλεύουν, με τα ζωηρόχρωμα ρούχα τους να στραφταλίζουν. Αυτή η δίκη είχε κρατήσει πάρα πολύ. Είχαν αρχίσει να βαριούνται.

Η Λεβάνα έγειρε στην πλάτη του θρόνου της.

«Κηρύσσεσαι ένοχος για παράνομη είσοδο και απόπειρα κλοπής περιουσίας του στέμματος. Αυτό το έγκλημα τιμωρείται με άμεση θανάτωση».

Ο άντρας ρίγησε, αλλά το πρόσωπό του δεν έχασε την έκφραση ικεσίας του. Τους έπαιρνε πάντα λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να κατανοήσουν μια τέτοια ποινή.

«Τα μέλη της οικογένειάς σου θα μαστιγωθούν δημοσίως, ως υπενθύμιση στους κατοίκους του τομέα σου ότι δεν πρόκειται να ανεχτώ άλλες αμφισβητήσεις των αποφάσεών μου».

Το σαγόνι του άντρα παρέλυσε.

«Η κόρη σου θα δοθεί σαν δώρο σε μία από τις οικογένειες της αυλής. Εκεί θα διδάχτεί την υπακοή και την ταπεινότητα που, όπως μπορεί να υποθέσει κανείς, δε φρόντισες να της διδάξεις εσύ».

«Όχι, σας παρακαλώ, αφήστε τη να ζήσει με τις θείες της. Δεν έχει κάνει τίποτα!»

«Έιμερν, μπορείς να προχωρήσεις».

«Σας παρακαλώ!»

«Η βασίλισσά σου μίλησε» είπε ο θαυματοποιός Έιμερν. «Η απόφασή της είναι οριστική».

Ο Έιμερν έβγαλε ένα μαχαίρι από οψιδιανό μέσα από τα φαρδιά μανίκια του και το έτεινε με τη λαβή προς τον κρατούμενο, που είχε γουρλώσει τα μάτια του, στα πρόθυρα της υστερίας.

Η θερμοκρασία στην αίθουσα έπεσε κι άλλο. Η ανάσα της Γούντερ σχημάτιζε κρυστάλλους στον αέρα. Τύλιξε σφιχτά τα χέρια της γύρω από το κορμί της.

Ο κρατούμενος έπιασε τη λαβή του μαχαριού. Το χέρι του ήταν σταθερό. Το υπόλοιπο σώμα του έτρεμε.

«Σας παρακαλώ. Το κοριτσάκι μου... δεν έχει άλλον στον κόσμο. Σας παρακαλώ. Βασίλισσά μου. Μεγαλειότηά τη!»

Σήκωσε τη λεπίδα στον λαιμό του.

Η Γούντερ κοίταξε αλλού. Πάντοτε απέστρεφε το βλέμμα της τέτοιες στιγμές. Είδε τα δάχτυλά της να μπήγονται στο φόρεμά της, τα νύχια της να ξύνουν το ύφασμα. Είδε τον πάγο να σκαρφαλώνει στους καρπούς της, προς τους αγκώνες της. Όπου την άγγιζε ο πάγος, η σάρκα μούδιαζε.

Φαντάστηκε τον εαυτό της να χιμάει καταπάνω στη βασίλισσα με τις παγωμένες γροθιές της. Φαντάστηκε ότι τα χέρια της έσπαγαν σε χιλιάδες κομμάτια πάγου.

Τώρα είχε φτάσει στους ώμους της. Στον λαιμό της.

Παρά τους ήχους του πάγου που έσπαγε και θρυμματιζόταν, άκουσε τη σάρκα να σκίζεται. Το γουργουρητό του αίματος και μια πνιχτή κραυγή. Τον γδούπο από το σώμα που έπεφτε.

Τώρα η παγωνιά είχε γλιστρήσει στο στήθος της. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της, υπενθυμίζοντας στον εαυτό της ότι έπρεπε να παραμείνει ήρεμη, να αναπνεύσει. Άκουγε τη σταθερή φωνή του Γιάκιν στο μυαλό της, ένιωθε τα χέρια του να σφίγγουν τους ώμους της: *Δεν είναι αληθινό, πριγκίπισσά μου. Είναι μόνο μια παραίσθηση.*

Συνήθως η ανάμνησή του τη βοηθούσε, την καθησύχαζε μέσα στον πανικό της. Όμως αυτή τη φορά έμοιαζε να βοηθά τον πάγο να απλωθεί. Να αγκαλιάσει τον θώρακά της. Να κατακλύσει το στομάχι της. Να πετρώσει την καρδιά της.

Πάγωνε από μέσα προς τα έξω.

Άκου τη φωνή μου.

Ο Γιάκιν δεν ήταν εκεί.

Μείνε μαζί μου.

Ο Γιάκιν είχε φύγει.

Είναι όλα στο μυαλό σου.

Άκουσε το ποδοβολητό από τα άρβυλα των φρουρών καθώς πλησίαζαν το νεκρό κορμί του άντρα. Το πτώμα γλίστρησε προς την εξωτερική εξέδρα. Μια σπρωξιά, και έπειτα ένας απόμακρος παφλασμός.

Το δικαστήριο χειροκρότησε, διακριτικά και συγκρατημένα.

Η Γουίντερ άκουσε τα δάχτυλα των ποδιών της να σπάζουν. Ένα ένα.

«Πολύ καλά» είπε η βασίλισσα Λεβάνα. «Θαυματοποιέ Τάβαλερ, φρόντισε να εκτελεστούν και οι υπόλοιπες ποινές».

Ο πάγος θρискόταν τώρα στον λαιμό της και σκαρφάλωνε στο πιγούνι της. Τα δάκρυα πάγωναν μέσα στους δακρυϊκούς πόρους της. Στη γλώσσα της το σάλιο δημιουργούσε κρυστάλλους.

Σήκωσε το κεφάλι της, ενώ ένας υπηρέτης ξέπλενε το αίμα από τα πλακάκια. Ο Έιμερ, καθαρίζοντας το μαχαίρι του με ένα ύφασμα, συνάντησε το βλέμμα της Γουίντερ. Το χαμόγελό του την έκαψε.

«Φοβάμαι ότι η πριγκίπισσα δεν έχει το στομάχι για τέτοιες δίκες».

Οι αριστοκράτες στο ακροατήριο χαχάνισαν — η αηδία της Γουίντερ για τις δίκες ήταν πηγή θυμηδίας για τα περισσότερα μέλη της αυλής της Λεβάνα.

Η βασίλισσα γύρισε, αλλά η Γουίντερ δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι της. Ήταν ένα κορίτσι φτιαγμένο από πάγο και γυαλί. Τα δόντια της ήταν εύθρυπτα, τα πνευμόνια της θρυμματίζονταν πολύ εύκολα.

«Ναι» είπε η Λεβάνα. «Συχνά ξεχνάω ότι θρискεται

εδώ. Είσαι άχρηστη σαν μια πάνινη κούκλα, έτσι δεν είναι, Γουίντερ;»

Και άλλα χάχανα από το ακροατήριο, πιο δυνατά αυτή τη φορά, λες και η βασίλισσα τους είχε δώσει την έγκριση να κοροϊδέψουν τη νεαρή πριγκίπισσα.

Όμως η Γουίντερ δεν μπορούσε να αντιδράσει, ούτε απέναντι στη βασίλισσα ούτε απέναντι στα γέλια. Κράτησε το βλέμμα της εστιασμένο στον θαυματοποιό, προσπαθώντας να κρύψει τον πανικό της.

«Ω, όχι, δεν είναι τόσο άχρηστη» είπε ο Έιμερ. Ενώ η Γουίντερ κοιτούσε, μια λεπτή κόκκινη γραμμή εμφανίστηκε στον λαιμό του, με το αίμα να δγαίνει κοχλάζοντας από την πληγή. «Το πιο όμορφο κορίτσι σε όλη τη Λούνα; Κάποτε θα γίνει η ευτυχισμένη σύζυγος ενός μέλους αυτής της αυλής, νομίζω».

«Το πιο όμορφο κορίτσι, Έιμερ;» Ο ανάλαφρος τόνος της Λεδάνα με δυσκολία κατάφερε να κρύψει το αδιόρατο γρύλισμά της.

Ο Έιμερ έκανε μια υπόκλιση.

«Απλώς όμορφη, βασίλισσά μου. Καμία θνητή δε θα μπορούσε να συγκριθεί με την τελειότητά σας».

Η αυλή έσπευσε να συμφωνήσει, λούζοντας συγχρόνως τη βασίλισσα με εκατοντάδες κομπλιμέντα, αν και η Γουίντερ εξακολουθούσε να νιώθει καρφωμένα επάνω της τα ειρωνικά βλέμματα των περισσότερων από τους ευγενείς.

Ο Έιμερ έκανε ένα δήμα προς τον θρόνο και το κομμένο κεφάλι του έγειρε στο πλάι, έπεσε με έναν γδούπο στο πάτωμα και άρχισε να κυλάει, να κυλάει, να κυλάει, μέχρι που σταμάτησε στα παγωμένα πόδια της Γουίντερ.

Χωρίς να σταματήσει να χαμογελάει.

Άφησε ένα κλαψούρισμα, αλλά ο ήχος θάφτηκε κάτω από το χιόνι στον λαιμό της.

Είναι όλα στο μυαλό σου.

«Σιωπή» είπε η Λεβάνα αφού είχε πάρει τη δόση κολλακείας που επιζητούσε. «Τελειώσαμε;»

Τελικά ο πάγος έφτασε στα μάτια της και η Γουίντερ δεν είχε άλλη επιλογή από το να τα κλείσει ξανά μπροστά στο αέφαλο φάντασμα του Έιμερ, αφήνοντας να την τυλίξουν η παγωνιά και το σκοτάδι.

Θα πέθαινε εκεί, χωρίς να δγάλει άχνα. Θα θαβόταν κάτω από τη χιονοστιβάδα της ανυπαρξίας. Δε θα χρειαζόταν ποτέ ξανά να γίνει μάρτυρας άλλου φόνου.

«Υπάρχει ένας ακόμα κρατούμενος που πρέπει ναδικαστεί, βασίλισσά μου». Η φωνή του Έιμερ αντήχησε στο παγωμένο κενό μέσα στο κεφάλι της Γουίντερ. «Ο Γιάκιν Κλέι, βασιλικός φρουρός και πιλότος, ήταν επιφορτισμένος με την ασφάλεια της θαυματοποιού Σύμπιλ Μίρα».

Η Γουίντερ πήρε μια κοφτή ανάσα και ο πάγος έγινε θρύψαλα, ένα εκατομμύριο αστραφτερά θραύσματα που γυάλιζαν καθώς εκτοξεύονταν σε όλη την αίθουσα του θρόνου. Κανείς άλλος δεν τα άκουσε. Κανείς άλλος δεν τα πρόσεξε.

Ο Έιμερ, με το κεφάλι του ξανά κολλημένο στους ώμους του, την παρατηρούσε σαν να ήθελε να διακρίνει την αντίδρασή της. Όταν έστρεψε ξανά την προσοχή του στη βασίλισσα, στα χείλη του υπήρχε ένα αδιόρατο χαμόγελο.

«Ω, ναι» είπε η Λεβάνα. «Φέрте τον μέσα».

Δύο

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΑΝΟΙΞΑΝ ΚΑΙ εμφανίστηκε εκείνος, ανάμεσα σε δύο φρουρούς, με τους καρπούς του δεμένους στην πλάτη. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν μπερδεμένα και κολλημένα μεταξύ τους, και τούφες έπεφταν στο σαγόνι του. Έμοιαζε να έχει περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είχε κάνει μπάνιο, αλλά η Γούντεντ δεν μπόρεσε να διακρίνει πάνω του εμφανή ίχνη κακοποίησης.

Ένα κύμα ναυτίας την κατέκλυσε. Όλη η ξεστασιά την οποία είχε απορροφήσει ο πάγος επέστρεψε ορμητικά στην επιφάνεια της επιδερμίδας της.

Μη με εγκαταλείπεις, πριγκίπισσα. Άκου τη φωνή μου, πριγκίπισσα.

Τον οδήγησαν στο κέντρο της αίθουσας, με το πρόσωπό του κενό από κάθε συναίσθημα. Η Γούντεντ έμπηξε τα νύχια στις παλάμες της.

Ο Γιακίν δεν την κοίταξε. Ούτε μία φορά.

«Γιάκιν Κλέι» είπε ο Έμιερν «κατηγορείσαι για προδοσία κατά του στέμματος. Απέτυχες να προστατεύσεις τη θαυματοποιό Μίρα και να συλλάβεις μια γνωστή Λούναρ φυγάδα, παρόλο που πέρασες μαζί της σχεδόν δύο εβδομάδες. Προδώσες τη Λούνα και τη βασίλισσά μας. Τα εγκλήματά σου τιμωρούνται με θάνατο. Τι έχεις να πεις για να υπερασπιστείς τον εαυτό σου;»

Η καρδιά της Γούντερ σφυροκοπούσε στο στήθος της. Γύρισε και κοίταξε τη μητριά της ικετευτικά, αλλά η Λεβάνα δεν έδωσε καμία σημασία.

«Δηλώνω ένοχος σε όλες τις κατηγορίες» είπε ο Γιάκιν, τραδώντας ξανά την προσοχή της Γούντερ, «εκτός από μία — αυτήν της προδοσίας».

Τα δάχτυλα της Λεβάνα φτερούγισαν πάνω στο μπράτσο του θρόνου της.

«Εξηγήσου».

Ο Γιάκιν στεκόταν ψηλός και στητός σαν να φορούσε στολή· σαν να δρισκόταν σε υπηρεσία, και όχι κατηγορούμενος σε δίκη.

«Όπως έχω ξαναπεί και στο παρελθόν, δε συνέλαβα τη φυγάδα όσο δρισκόμουν κοντά της επειδή προσπαθούσα να την πείσω να με εμπιστευτεί ώστε να συλλέξω πληροφορίες για λογαριασμό της βασίλισσάς μου».

«Ω, μάλιστα, κατασκόπευες αυτήν και τους συντρόφους της» είπε η Λεβάνα. «Σε θυμάμαι να λες αυτή τη δικαιολογία όταν σε συνέλαβαν. Θυμάμαι επίσης ότι δεν είχες να μου δώσεις κάποια σχετική πληροφορία, παρά μόνο ψέματα».

«Δεν είναι ψέματα, βασίλισσά μου, αν και παραδέχομαι ότι υποτίμησα το σάμποργκ και τις ικανότητές του. Μου τις έκρυβε».

«Οπότε πάει περίπατο η προσπάθειά σου να κερδίσεις την εμπιστοσύνη της». Τα λόγια της βασίλισσας έσταζαν ειρωνεία.

«Η γνώση των ικανοτήτων του σάιμποργκ δεν ήταν η μοναδική πληροφορία που επιζητούσα, βασίλισσά μου».

«Σε συμβουλεύω να πάψεις να παίζεις με τις λέξεις. Η υπομονή μου μαζί σου έχει σχεδόν εξαντληθεί».

Η καρδιά της Γουίντερ μαράθηκε. Όχι τον Γιάκιν. Δεν μπορούσε να κάθεται εκεί και να τους βλέπει να σκοτώνουν τον Γιάκιν.

Θα παζάρευε για τη σωτηρία του, αποφάσισε, αν και το σχέδιό της είχε ένα μειονέκτημα. Τι είχε για να παζαρέψει; Τίποτα εκτός από τη δική της ζωή, και η Λεβάνα δε θα τη δεχόταν.

Μπορούσε να υποκριθεί ότι παθαίνει κρίση. Να πάθει υστερία. Δε θα απείχε και πολύ από την αλήθεια τη δεδομένη στιγμή, αλλά απλώς θα ανέβαλλε το αναπόφευκτο.

Είχε νιώσει αδοήθητη πολλές φορές στη ζωή της, αλλά ποτέ με τέτοιο τρόπο.

Τότε μόνο ένα πράγμα μπορούσε να γίνει. Θα έπεφτε η ίδια μπροστά στο μαχαίρι.

Ω, ο Γιάκιν θα το *σιχαινόταν* κάτι τέτοιο.

Αγνοώντας την απόφαση της Γουίντερ, ο Γιάκιν έσκυψε το κεφάλι του με σεβασμό.

«Το χρονικό διάστημα που πέρασα κοντά στη Σίντερ Λιν, συγκέντρωσα πληροφορίες για μια συσκευή που μπορεί να εξουδετερώσει τα αποτελέσματα του χαρίσματος των Λούναρ όταν συνδεθεί με το νευρικό σύστημα ενός ανθρώπου».

Η πληροφορία προκάλεσε ψιθύρους περιέργειας στο πλήθος. Οι ευγενείς όρθωσαν τα κορμιά τους, έγειραν μπροστά με ενδιαφέρον.

«Αδύνατον» είπε η Λεδάνα.

«Η Σίντερ Λιν έχει αποδείξεις των δυνατοτήτων της συσκευής αυτής. Όπως μου την περιέγραψαν, αν χρησιμοποιηθεί σε έναν Γήινο, η συσκευή εξασφαλίζει ότι δε θα υπάρξουν παρεμβολές στη διοηλεκτρική του ενέργεια. Αν όμως χρησιμοποιηθεί σε έναν Λούναρ, τον εμποδίζει να χρησιμοποιήσει το χάρισμά του. Η συσκευή είχε τοποθετηθεί στην ίδια τη Σίντερ Λιν όταν έφτασε στον χορό της Κοινοπολιτείας. Μόνο όταν καταστράφηκε μπόρεσε να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της, όπως διαπιστώσατε με τα ίδια σας τα μάτια, βασίλισσά μου».

Τα τελευταία λόγια του είχαν μια υποψία αναίδειας. Οι αρθρώσεις στα δάχτυλα της Λεδάνα άσπρισαν.

«Πόσες από αυτές τις δήθεν συσκευές υπάρχουν;»

«Απ' όσο ξέρω, μόνο η κατεστραμμένη συσκευή που είχε τοποθετηθεί στο ίδιο το σάμπουργκ. Όμως υποψιάζομαι ότι πρέπει να υπάρχουν σχέδια. Εφευρέτης ήταν ο θετός πατέρας της Σίντερ».

Η λαβή της βασίλισσας άρχισε να χαλαρώνει.

«Αυτή είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα πληροφορία, κύριε Κλέι. Προδίδει όμως περισσότερο μια προσπάθεια να σώσεις το τομάρι σου παρά αληθινή αθωότητα».

Ο Γιάκιν ανασήκωσε τους ώμους του αδιάφορα.

«Αν η αφοσίωσή μου δεν μπορεί να εκτιμηθεί από το πώς συμπεριφέρθηκα απέναντι στον εχθρό αποκτώντας αυτές τις πληροφορίες και προειδοποιώντας τη θαυματοποιό Μίρα για τη συνωμοσία που είχε στόχο την απα-

γωγή του αυτοκράτορα Κάιτο, δεν ξέρω ποιες άλλες αποδείξεις μπορώ να σας παράσχω, βασίλισσά μου».

«Ναι, ναι... Η ανώνυμη πληροφορία που έλαβε η Σύμπιλ και την προειδοποιούσε για τα σχέδια της Σίντερ Λιν» έκανε η Λεβάνα αναστενάζοντας. «Βρίσκω πολύ δολικό ότι αυτό το μήνυμα που ισχυρίζεσαι ότι έστειλες δεν το είδε κανείς άλλος εκτός από την ίδια τη Σύμπιλ, η οποία τώρα είναι νεκρή».

Για πρώτη φορά ο Γιάκιν φάνηκε να χάνει το κουράγιο του κάτω από το άγριο βλέμμα της βασίλισσας. Ακόμα δεν είχε κοιτάξει τη Γουίντερ ούτε μία φορά.

Η βασίλισσα στράφηκε προς τον Τζέρικο Σόλις, τον αρχηγό της φρουράς. Όπως τόσοι πολλοί από τους φρουρούς της βασίλισσας, ο Τζέρικο έκανε τη Γουίντερ να νιώθει άβολα, και συχνά είχε οράματα με τα κοκκινο-πορτοκαλί μαλλιά του να αρπάζουν φωτιά και το υπόλοιπο κορμί του να φλέγεται, μέχρι που απέμενε απ' αυτόν μόνο ένας σωρός από κάρβουνα που κάπνιζαν.

«Ήσουν με τη Σύμπιλ όταν έστησε ενέδρα στο εχθρικό σκάφος εκείνη την ημέρα, αλλά έχεις πει ότι η Σύμπιλ δεν έκανε ποτέ λόγο για ένα τέτοιο μήνυμα. Έχεις να προσθέσεις κάτι;»

Ο Τζέρικο έκανε ένα δήμα μπροστά. Είχε επιστρέψει από το ταξίδι του στη Γη με κάμποσους μώλωπες, αλλά είχαν αρχίσει να επουλώνονται.

«Βασίλισσά μου, η θαυματοποιός Μίρα έδειχνε σίγουρη ότι θα βρήκαμε τη Σίντερ Λιν στην ταράτσα του κτιρίου, αλλά δεν ανέφερε ότι είχε κάποιες πληροφορίες — ούτε ανώνυμες ούτε κάτι άλλο. Όταν προσγειώθηκε το

σκάφος, η ίδια η θαυματοποιός Μίρα διέταξε να τεθεί υπό κράτηση ο Γιάκιν Κλεί».

Το φρύδι του Γιάκιν τινάχτηκε προς τα πάνω.

«Ίσως ήταν ακόμα θυμωμένη επειδή την είχα πυροδοτήσει». Έπειτα από μια παύση πρόσθεσε: «Προς υπεράσπισή μου, να θυμίσω ότι βρισκόμουν κάτω από τον έλεγχο της Σίντερ Λιν».

«Δείχνεις να έχεις πολλά να πεις προς υπεράσπισή σου» είπε η Λεβάνα.

Ο Γιάκιν δεν αντέδρασε. Ήταν ο πιο ήρεμος κρατούμενος που είχε δει ποτέ η Γουίντερ — αυτός, που ήξερε καλύτερα από τον οποιονδήποτε τα φρικτά πράγματα που είχαν συμβεί σε αυτό το δάπεδο, στο ίδιο σημείο όπου στεκόταν τώρα. Η Λεβάνα θα έπρεπε να είχε γίνει έξαλλη από την αναίδειά του, αλλά έδειχνε απλώς σκεφτική.

«Έχω την άδεια να μιλήσω, βασίλισσά μου;»

Ένας ψίθυρος ακούστηκε από το πλήθος και η Γουίντερ χρειάστηκε μια στιγμή για να διακρίνει ποιος είχε μιλήσει. Ήταν ένας φρουρός. Ένα από τα σιωπηλά διακοσμητικά του παλατιού. Αν και τον αναγνώρισε, δεν ήξερε το όνομά του.

Η Λεβάνα του έριξε ένα άγριο βλέμμα και η Γουίντερ τη φαντάστηκε να υπολογίζει αν έπρεπε να επιτρέψει στον άντρα να μιλήσει ή να τον τιμωρήσει που παρενέβη χωρίς να του έχει δοθεί ο λόγος. Τελικά είπε:

«Πώς λέγεσαι και γιατί τολμάς να διακόπτεις τη διαδικασία;».

Ο φρουρός έκανε ένα δήμα μπροστά, κοιτάζοντας τον τοίχο, πάντα τον τοίχο.

«Λέγομαι Λίαμ Κίννεϋ, βασίλισσά μου. Συμμετείχα στην περισυλλογή της σορού της θαυματοποιού Μίρα».

Σήκωσε ερωτηματικά το φρύδι της προς τον Τζέρικο, που ένευσε καταφατικά.

«Συνέχισε» είπε η Λεδάνα.

«Η αφέντρα Μίρα είχε στην κατοχή της μια οθόνη αφής όταν τη βρήκα και, παρόλο που είχε σπάσει κατά την πτώση, υποβλήθηκε ως πειστήριο στην υπόθεση του φόνου της. Αναρωτιέμαι αν κάποιος έχει επιχειρήσει να ανακτήσει το υποτιθέμενο μήνυμα».

Η Λεδάνα έστρεψε την προσοχή της ξανά στον Έμερϋ — το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα που η Γουίντερ την ήξερε καλά. Όσο πιο ευχάριστη ήταν η έκφρασή του, τόσο πιο ενοχλημένος ήταν στην πραγματικότητα.

«Μάλιστα, μπορέσαμε να αποκτήσουμε πρόσβαση στις επικοινωνίες της. Ήμουν έτοιμος να παρουσιάσω τις αποδείξεις».

Ήταν ένα ψέμα, που έδωσε ελπίδα στη Γουίντερ. Ο Έμερϋ ήταν μεγάλος ψεύτης, ειδικά όταν τον συνέφερε. Και μισούσε τον Γιάκιν. Δεν ήθελε να παρουσιάσει οτιδήποτε θα μπορούσε να τον βοηθήσει.

Ελπίδα. Εύθραυστη, ασθενική, αξιολύπητη *ελπίδα*.

Ο Έμερϋ έκανε ένα νεύμα προς την πόρτα και ένας υπηρέτης ήρθε τρέχοντας μπροστά, μεταφέροντας μια διαλυμένη οθόνη αφής και έναν ολογραφικό κόμβο πάνω σε έναν δίσκο.

«Αυτή είναι η οθόνη αφής που ανέφερε ο φρουρός Κίννεϋ. Η έρευνά μας επιβεβαίωσε ότι υπήρξε πράγματι ένα ανώνυμο μήνυμα που στάλθηκε προς τη Σύμπιλ Μίρα εκείνη την ημέρα».

Ο υπηρέτης έθεσε σε λειτουργία τον κόμβο και ένα ολόγραμμα φτερούγισε στο κέντρο της αίθουσας — ο Γιάκιν αργόσθησε πίσω του σαν φάντασμα.

Το ολόγραμμα πρόβαλλε ένα απλό γραπτό μήνυμα:

Η Σίντερ Λιν σχεδιάζει να απαγάγει αυτοκράτορα της Α.Κ.
Προγραμματισμένη απόδραση από ταρατσα βόρειου
πύργου, σούρουπο.

Τόσα σημαντικά πράγματα σε τόσο λίγες λέξεις. Ήταν χαρακτηριστικό του Γιάκιν.

Η Λεδάνα διάβασε τις λέξεις με μισόκλειστα μάτια.

«Σε ευχαριστώ, κύριε Κίννεϋ, που μας επέστησες την προσοχή στο συγκεκριμένο μήνυμα».

Ήταν εμφανές ότι αυτό δεν ευχαρίστησε καθόλου τον Έμερεν.

Ο Κίννεϋ έκανε μια υπόκλιση και πήρε ξανά στάση προσοχής. Το βλέμμα του έπεσε φευγαλέα στη Γούντερ, ανεξιχνίαστο, κι έπειτα καρφώθηκε ξανά στον απέναντι τοίχο.

Η Λεδάνα συνέχισε:

«Κύριε Κλέι, υποθέτω ότι θα μου πεις ότι αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλες».

«Ναι, αυτό ήταν».

«Έχεις κάτι άλλο να προσθέσεις προτού καταλήξω στην ετυμηγορία μου;»

«Τίποτα, βασίλισσά μου».

Η Λεδάνα έγειρε πίσω στον θρόνο της και στην αίθουσα επικράτησε απόλυτη ησυχία, καθώς όλοι περίμεναν την απόφασή της.

«Πιστεύω ότι η προγονή μου θα ήθελε να σου χαρίσω τη ζωή».

Ο Γιάκιν δεν αντέδρασε, αλλά η Γουίντερ τρώμαξε από την υπεροψία στον τόνο της μητριάς της.

«Σε παρακαλώ, *μητέρα*» ψιθύρισε, με τις λέξεις να κολλάνε στη στεγνή της γλώσσα. «Είναι ο *Γιάκιν*. Δεν είναι εχθρός μας».

«Δεν είναι *δικός σου* εχθρός ίσως» είπε η Λεβάνα. «Όμως εσύ είσαι ένα αφέλές, ανόητο κορίτσι».

«Δεν είναι έτσι. Είμαι ένα εργοστάσιο αίματος και αιμοπεταλίων, και όλα τα μηχανήματά μου παγώνουν...»

Το δικαστήριο ξέσπασε σε γέλια, και η Γουίντερ μαζεύτηκε τρομαγμένη. Ακόμα και τα χείλη της Λεβάνα συσπάστηκαν ελαφρά, αν και κάτω από τη θυμηδία της υπήρχε μια υποψία ενόχλησης.

«Έχω πάρει την απόφασή μου» είπε με τη βροντερή φωνή της να απαιτεί σιωπή. «Αποφάσισα να χαρίσω στον κρατούμενο τη ζωή του».

Από τη Γουίντερ ξέφυγε μια κραυγή ανακούφισης. Έφερε το χέρι στο στόμα της, αλλά ήταν πολύ αργά για να πνίξει τον ήχο.

Κι άλλα χάχανα από το ακροατήριο.

«Έχεις να κάνεις κάποια άλλη διορατική παρατήρηση, πριγκίπισσα;» είπε η Λεβάνα μέσα από τα δόντια της.

Η Γουίντερ έκρυψε τα αισθήματά της όσο καλύτερα μπορούσε.

«Όχι, βασίλισσά μου. Οι αποφάσεις σας είναι πάντα σοφές και τελεσίδικες, βασίλισσά μου».

«Η διαδικασία λήψης αυτής της απόφασης δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί». Η φωνή της βασίλισσας σκλήρυνε

καθώς απευθύνθηκε ξανά στον Γιάκιν. «Η ανικανότητά σου να σκοτώσεις ή να συλλάβεις τη Σίντερ Λιν δε θα μείνει ατιμώρητη, καθώς διευκόλυνε τους απαγωγείς του μνηστήρα μου. Γι' αυτό το έγκλημα σε καταδικάζω σε τριάντα αυτομαστιγώσεις που θα εκτελεστούν στην κεντρική εξέδρα, και θα ακολουθήσουν σαράντα ώρες μεταμέλειας. Η εκτέλεση της ποινής σου θα ξεκινήσει αύριο τα ξημερώματα».

Η Γουίντερ μαζεύτηκε τρομαγμένη, αλλά ακόμα και αυτή η τιμωρία δεν μπορούσε να σταματήσει το φτερούγισμα της ανακούφισης στο στομάχι της. Ο Γιάκιν δε θα πέθαινε. Τελικά δεν ήταν καθόλου ένα κορίτσι από πάγο και γυαλί, αλλά ένα κορίτσι από λιακάδα και αστερόσκηνη, επειδή ο Γιάκιν δεν επρόκειτο να πεθάνει.

«Και, Γουίντερ...»

Η Γουίντερ έστρεψε ξανά την προσοχή της στη μητριά της, η οποία την κοιτούσε με περιφρόνηση.

«Αν επιχειρήσεις να του πας φαγητό, θα διατάξω να του κόψουν τη γλώσσα σε ανταπόδοση της καλοσύνης σου».

Λούφαξε πίσω στο κάθισμά της, με τη μικροσκοπική αχτίδα λιακάδας να σβήνει.

«Μάλιστα, βασίλισσά μου».

Τρία

Η ΓΟΥΙΝΤΕΡ ΕΙΧΕ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ ΠΡΟΤΟΥ ΤΟ ΦΩΣ απλωθεί στον τεχνητό ουρανό του θόλου και είχε κοιμηθεί ελάχιστα. Δεν πήγε να παρακολουθήσει την αυτομαστίγωση του Γιάκιν, γιατί ήξερε ότι, αν ήταν παρούσα, εκείνος θα είχε συγκρατήσει τα ουρλιαχτά του πόνου του. Δε θα του έκανε ποτέ τέτοιο πράγμα. Ας ούρλιαζε. Ακόμα κι έτσι, ήταν πιο δυνατός απ' όλους αυτούς μαζί.

Τσίμπησε ανόρεχτα τα παστά κρεατικά και τα τυριά που της είχαν φέρει για πρωινό. Άφησε τις υπηρέτριες να την πλύνουν και να της φορέσουν ένα απαλό ροζ φόρεμα. Υπέμεινε ένα ολόκληρο μάθημα με τον αφέντη Γκέρμαν, έναν θαυματοποιό τρίτης τάξης και μόνιμο εκγυμναστή της, στη διάρκεια του οποίου υποκρινόταν ότι χρησιμοποιούσε το χάρισμά της και ζητούσε συγγνώμη όταν το έκανε πολύ δυνατά ή πολύ αδύναμα. Δε φαινόταν να τον πειράζει. Όπως και να 'χε, εκείνος περνούσε το μεγαλύτερο μέρος του μαθήματος κοιτάζοντας με

ανοιχτό στόμα το πρόσωπό της, και η Γουίντερ δεν ήξερε κατά πόσο ο Γκέρτμαν μπορούσε να καταλάβει αν τον υπνώτιζε στ' αλήθεια με τη λάμψη της ή όχι.

Η τεχνητή ημέρα είχε περάσει· μία από τις υπηρέτριες της έφερε μια κούπα ζεστό γάλα με κανέλα και την έδωσε να ξαπλώσει, και τελικά η Γουίντερ απέμεινε μόνη.

Η καρδιά της χτυπούσε με ανυπομονησία.

Φόρεσε ένα λεπτό λινό παντελόνι και ένα φαρδύ μπλουζάκι, κι έπειτα έβαλε τη ρόμπα της ώστε να μοιάζει λες και κάτω απ' αυτή φορούσε τις πιτζάμες της. Το σκεφτόταν όλη μέρα, το σχέδιο έπαιρνε σιγά σιγά μορφή στο μυαλό της, όπως τα μικροσκοπικά κομμάτια του παζλ βρίσκουν τη θέση τους. Η αποφασιστικότητα είχε πνίξει κάθε παραίτηση.

Ανακάτεψε τα μαλλιά της για να μοιάζει λες και είχε σηκωθεί από βαθύ ύπνο, έσβησε τα φώτα και ανέβηκε στο κρεβάτι της. Χτύπησε το μέτωπό της στον πολυέλαιο και τινάχτηκε προς τα πίσω, ξαναδρόμωσε όμως την ισοροπία της πάνω στο παχύ στρώμα.

Η Γουίντερ ετοιμάστηκε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα γεμάτη προσδοκία.

Μέτρησε μέχρι το τρία.

Και ούρλιαξε.

Ούρλιαξε όπως θα ούρλιαζε αν ένας δολοφόνος έμπηγε ένα μαχαίρι στο στομάχι της.

Ούρλιαξε όπως θα ούρλιαζε αν χίλια πουλιά τσιμπούσαν τη σάρκα της.

Ούρλιαξε όπως θα ούρλιαζε αν το παλάτι ολόγυρά της καιγόταν.

Ο φρουρός που στεκόταν έξω από την πόρτα της όρ-

μησε μέσα, με το όπλο στα χέρια. Η Γουίντερ συνέχισε να ουρλιάζει. Πέφτοντας πίσω στα μαξιλάρια, κόλλησε το κεφάλι της στο κεφαλάρι του κρεβατιού και τράδηξε τα μαλλιά της.

«Πριγκίπισσα! Τι είναι; Τι συμβαίνει;» Το βλέμμα του φρουρού τινάχτηκε ένα γύρω στο σκοτεινό δωμάτιο, ψάχνοντας για έναν εισβολέα, μια απειλή.

Τινάζοντας το χέρι πίσω της, η Γουίντερ έγδαρε την ταπετσαρία, σκίζοντας ένα μικρό κομμάτι. Ήταν πολύ εύκολο να πιστέψει κανείς ότι ήταν τρομοκρατημένη. Ότι την κύκλωναν φαντάσματα και δολοφόνοι.

«Πριγκίπισσα!» Ένας δεύτερος φρουρός όρμησε στο δωμάτιο. Άναψε το φως και η Γουίντερ τραδήχτηκε μακριά του. «Τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω». Ο πρώτος φρουρός είχε διασχίσει το δωμάτιο και κοιτούσε πίσω από τα στόρια του παραθύρου.

«Τέρας!» ούρλιαξε η Γουίντερ, υπογραμμίζοντας τη δήλωση με έναν λυγμό. «Ξύπνησα και πάνω από το κρεβάτι μου στεκόταν ένας από... ένας από τους στρατιώτες της βασίλισσας!»

Οι φρουροί κοιτάχτηκαν και το σιωπηλό μήνυμα που αντάλλαξαν ήταν ξεκάθαρο, ακόμα και για τη Γουίντερ.

Δεν τρέχει τίποτα. Είναι απλώς τρελή.

«Υψηλοτάτη...» άρχισε να λέει ο δεύτερος φρουρός, ενώ ένας τρίτος εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Ωραία. Υπήρχαν τρεις φρουροί που φύλαγαν σκοπιά σε αυτό τον διάδρομο ανάμεσα στην κρεβατοκάμαρά της και την κεντρική σκάλα.

«Πήγε από εκεί!» Μισοκρυμμένη πίσω από έναν φρουρό, η Γουίντερ έδειξε προς την ντουλάπα της. «Σας

παρακαλώ. Σας παρακαλώ, μην τον αφήσετε να φύγει. Σας παρακαλώ, βρείτε τον!»

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο νεοφερμένος.

«Νομίζει ότι είδε έναν από τους μεταλλαγμένους στρατιώτες» γρύλισε ο δεύτερος φρουρός.

«*Ήταν εκεί!*» ούρλιαξε η Γουίντερ, με τις λέξεις να γδέρνουν τον λαιμό της. «Γιατί δε με προστατεύετε; Γιατί στέκεστε έτσι; *Πηγαίνετε να τον βρείτε!*»

Ο πρώτος φρουρός φάνηκε να ενοχλείται, λες και αυτό το θέατρο είχε διακόψει κάτι παραπάνω από το να στέκεται στον διάδρομο και να κοιτάζει τον τοίχο. Έβαλε το όπλο στη θήκη του και είπε σοδαρός:

«Μείνετε ήσυχη, πριγκίπισσα. Θα βρούμε τον δράστη και θα δεδαιωθούμε ότι είστε ασφαλής».

Έγνεψε προς τον δεύτερο φρουρό και οι δυο τους άρχισαν να κοιτάζουν προς την ντουλάπα.

Η Γουίντερ στράφηκε προς τον τρίτο φρουρό.

«Πρέπει να πας μαζί τους» τον προέτρεψε, με τη φωνή της να φτερουγίζει αδύναμη. «Είναι ένα τέρας πελώριο, με τρομερά δόντια και νύχια που θα τους κάνουν κομμάτια! Δεν μπορούν να τον νικήσουν μόνοι, κι αν αποτύχουν...» Τα λόγια της έγιναν μια οίμωγή τρόμου. «Θα έρθει για μένα, και δε θα υπάρχει κανείς να τον σταματήσει. Κανείς δε θα με σώσει!» Άρχισε να τραβάει τα μαλλιά της, ολόκληρο το σώμα της έτρεμε.

«Εντάξει, εντάξει. Βεβαίως, υψηλοτάτη. Απλώς περιμένετε εδώ και... προσπαθήστε να ηρεμήσετε». Νιώθοντας σχεδόν ευγνωμοσύνη που άφηνε την τρελή πριγκίπισσα, ακολούθησε τους συντρόφους του.

Πριν καλά καλά εξαφανιστεί, η Γουίντερ γλίστρησε

από το κρεβάτι και έδγαλε τη ρόμπα της, αφήνοντάς τη να πέσει σε μια καρέκλα.

«Η ντουλάπα είναι καθαρή» φώναξε ένας από τους φρουρούς.

«Συνέχισε να ψάχνεις!» του αντιγύρισε. «Το ξέρω ότι είναι εκεί μέσα!»

Αρπάζοντας το καπέλο και τα παπούτσια που είχε αφήσει δίπλα στην πόρτα, την κοπάνησε.

Σε αντίθεση με τους προσωπικούς φρουρούς της, οι οποίοι θα της έκαναν άπειρες ερωτήσεις και θα επέμεναν να τη συνοδεύσουν οι ίδιοι στην πόλη, οι φρουροί που επάνδρωναν τους πύργους έξω από το παλάτι απλώς υπάκουσαν βαριεστημένα όταν τους ζήτησε να της ανοίξουν την πύλη. Χωρίς φρουρούς και όμορφα φορέματα, τα μαλλιά της πιασμένα και το πρόσωπό της κρυμμένο, στο μισοσκοτάδο περνούσε εύκολα για υπηρέτρια.

Αμέσως μόλις δρεθήκε έξω από την πύλη, άρχισε να τρέχει.

Αριστοκράτες συνωστίζονταν στους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης, γελώντας και φλερτάροντας με τα όμορφα ρούχα και τις λάμπεις τους. Φώτα ξεχύνονταν από τις ανοιχτές πόρτες, η μουσική λικνιζόταν στα προβάτσια των παραθύρων και παντού υπήρχε η μυρωδιά του φαγητού, το τσούγκρισμα των ποτηριών και σκιές που φιλιόντουσαν και δογκούσαν στα μισοσκοτεινά σοκάκια.

Έτσι ήταν πάντοτε στην πόλη. Ελαφρότητα, ηδονή. Η λευκή πόλη της Αρτεμισίας — ο δικός τους μικρός παράδεισος κάτω από το προστατευτικό τζάμι.

Στο κέντρο όλων αυτών υπήρχε μια κυκλική εξέδρα όπου παίζονταν θεατρικά έργα που, με το χοντροκομμέ-

νο χιούμορ τους, έκαναν συχνά τις «οικογένειες» να δγαίνουν από τις επαύλεις τους για να απολαύσουν ένα νυχτερινό ξεφάντωμα.

Οι δημόσιες διαπομπεύσεις και οι τιμωρίες ήταν συχνές στο πρόγραμμα.

Η Γουίντερ κοντανάσανε, εξουθενωμένη και ζαλισμένη από την επιτυχία της, καθώς η εξέδρα φάνηκε στο δάθος. Τον εντόπισε, και η λαχτάρα μέσα της έκανε τα γόνατά της να λυθούν. Αναγκάστηκε να επιδραδύνει για να ξαναβρεί την ανάσα της.

Καθόταν με την πλάτη ακουμπισμένη στο τεράστιο ηλιακό ρολόι που βρισκόταν στο κέντρο της εξέδρας, ένα όργανο άχρηστο, όσο εντυπωσιακό κι αν έδειχνε, εκείνες τις ατελείωτες νύχτες. Σκοινιά έδεναν τα γυμνά του μπράτσα και το πιγούνι του ήταν πεσμένο στο στήθος του, με τα ξανθά μαλλιά του να κρύβουν το πρόσωπό του. Καθώς η Γουίντερ τον πλησίασε, διέκρινε τις προησμένες ουλές από το μαστίγιο στο στήθος και την κοιλιά του, διάστικτες με ξεραμένο αίμα. Στην πλάτη του υπήρχαν κι άλλες. Το χέρι του είχε φουσκάλες εκεί όπου έσφιγγε τη λαδή από το μαστίγιο. *Αυτομαστιγώσεις*, είχε πει η Λεδάνα εκφωνώντας την απόφαση, αλλά όλοι ήξεραν ότι ο Γιάκιν θα βρισκόταν κάτω από τον έλεγχο ενός θαυματοποιού.

Όπως είχε ακούσει, ο Έιμερν είχε προθυμοποιηθεί να αναλάβει εθελοντικά τη δουλειά. Μάλλον ηδονιζόταν με κάθε πληγή.

Ο Γιάκιν σήκωσε το κεφάλι του καθώς η Γουίντερ έφτασε στην άκρη της εξέδρας. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, και η Γουίντερ συνέλαβε τον εαυτό της να κοι-

τάζει έναν άντρα ο οποίος ήταν δεμένος, είχε δεχτεί εξευτελισμούς και βασανιστήρια όλη μέρα και για μια στιγμή ήταν σίγουρη ότι είχε λυγίσει. Άλλο ένα διαλυμένο παιχνιδάκι της βασιλίσσας.

Όμως τότε η μια πλευρά των χειλιών του ανασηκώθηκε, ένα χαμόγελο τρύπωσε στα έκπληκτα γαλάζια μάτια του και έγινε λαμπερός και δεκτικός σαν ήλιος που ανέτελλε.

«Ει, το κορίτσι-μπελάς» είπε ακουμπώντας το κεφάλι του στο ηλιακό ρολόι.

Και με αυτό όλος ο τρόμος των τελευταίων εβδομάδων εξαφανίστηκε. Ήταν ζωντανός. Είχε γυρίσει. Ήταν ακόμα ο Γιάκιν.

Η Γουίντερ πλησίασε κι άλλο την εξέδρα.

«Έχεις ιδέα πόσο ανησύχησα;» είπε πηγαίνοντας κοντά του. «Δεν ήξερα αν ήσουν νεκρός, αν σε κρατούσαν όμηρο ή αν σε είχε κατασπαράξει κάποιος από τους στρατιώτες της βασιλίσσας. Κόντευα να τρελαθώ».

Την κοίταξε ανασηκώνοντας το ένα του φρύδι.

Η Γουίντερ χασκογέλασε:

«Αυτό το τελευταίο μην το σχολιάσεις».

«Δε θα τολμούσα». Κούνησε τους ώμους του όσο του επέτρεπαν τα δεσμά του. Οι πληγές του ξανάνοιγαν με κάθε του κίνηση και το πρόσωπό του έπαιρνε έναν μορφασμό πόνου, αλλά δεν κρατούσε για πολύ.

Κάνοντας ότι δεν το είχε προσέξει, η Γουίντερ κάθισε σταυροπόδι μπροστά του, εξετάζοντας τις πληγές. Ήθελε να τον αγγίξει, αλλά φοβόταν. Τουλάχιστον αυτό δεν είχε αλλάξει.

«Πονάς πολύ;»

«Είναι καλύτερα από το να δρισκόμουν στον πάτο της λίμνης». Το χαμόγελό του έγινε ειρωνικό· τα χείλη του ήταν σκασμένα. «Αύριο βράδυ θα με μεταφέρουν σε μια δεξαμενή αναστολής ζωτικών λειτουργιών. Σε μισή μέρα θα είμαι ξανά σαν καινούριος». Μισόκλεισε τα μάτια του. «Υποθέτω ότι δεν ήρθες για να μου φέρεις φαγητό. Θα ήθελα να κρατήσω τη γλώσσα μου στη θέση της, ευχαριστώ».

«Όχι, δεν ήρθα για να φέρω φαγητό. Μόνο ένα φιλικό πρόσωπο».

«Φιλικό. Μάλιστα». Το βλέμμα του ήταν πονηρό, το χαλαρό του χαμόγελο στη θέση του. «Μάλλον μετριοπαθής διατύπωση».

Έσκυψε το κεφάλι της, γυρίζοντας από την άλλη για να κρύψει τις τρεις ουλές στο δεξί της μάγουλο. Για χρόνια η Γουίντερ υπέθετε ότι, όταν οι άνθρωποι την κοιτούσαν επίμονα, το έκαναν γιατί τους αηδίαζαν οι ουλές της. Μια σπάνια παραμόρφωση στον κόσμο τελειότητας στον οποίο ζούσαν. Όμως έπειτα μια υπηρέτρια της είπε ότι δεν ένιωθαν αηδία, αλλά δέος. Είπε ότι οι ουλές προσθεταν ενδιαφέρον στο παρουσιαστικό της Γουίντερ, ότι κατά κάποιον τρόπο, όσο παράξενο κι αν ακουγόταν, την έκαναν ακόμα πιο όμορφη. *Όμορφη*. Ήταν μια λέξη που η Γουίντερ άκουγε διαρκώς γύρω της σε όλη της τη ζωή. Ένα όμορφο παιδί, ένα όμορφο κορίτσι, μια όμορφη νέα γυναίκα, τόσο όμορφη, *απίστευτα* όμορφη... και οι ματιές που ακολουθούσαν τη λέξη πάντα την έκαναν να θέλει να ρίξει πάνω της ένα πέπλο σαν της μητριάς της και να κρυφτεί από τους ψιθύρους.

Ο Γιάκιν ήταν το μοναδικό άτομο που μπορούσε να

την κάνει να νιώσει όμορφη χωρίς αυτό να μοιάζει με κάτι κακό. Δε θυμόταν να είχε χρησιμοποιήσει ποτέ την παραπάνω λέξη, ούτε να της είχε κάνει κομπλιμέντα ανοιχτά. Κρύβονταν πάντα πίσω από ξένοιαστα αστεία που έκαναν την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

«Μη με πειράξεις» είπε, ταραγμένη από τον τρόπο που την κοιτούσε, από τον τρόπο που την κοιτούσε πάντα.

«Δε σε πείραζα» της είπε ατάραχα.

Αντί γι' απάντηση, η Γουίντερ άπλωσε το χέρι της και του έριξε μια χαϊδευτική γροθιά στον ώμο.

Εκείνος τινάχτηκε, και η Γουίντερ άφησε ένα επιφώνημα, καθώς θυμήθηκε τις πληγές του. Όμως το χαμόγελο του Γιάκιν παρέμεινε ζεστό.

«Αυτή δεν είναι τίμια μάχη, πριγκίπισσα».

Έπνιξε την παρόρμηση να του ζητήσει συγγνώμη.

«Κάποτε έπρεπε να έχω εγώ το πλεονέκτημα».

Ο Γιάκιν κοίταξε πίσω της, στον δρόμο:

«Πού είναι ο φρουρός σου;».

«Τον άφησα μόνο του. Ψάχνει για ένα τέρας στην ντουλάπα μου».

Το φωτεινό του χαμόγελο σκλήρυνε από αγανάκτηση.

«Πριγκίπισσα, δεν κάνει να δγαίνεις έξω μόνη. Αν σου συμβεί κάτι...»

«Ποιος θα μου κάνει κακό στην πόλη; Όλοι ξέρουν ποια είμαι».

«Δε χρειάζεται παρά ένας ηλίθιος που έχει συνηθίσει να παίρνει αυτό που θέλει και είναι πολύ μεθυσμένος για να συγκρατηθεί».

Κοκκίνισε και έσφιξε το σαγόνι της.

Ο Γιάκιν σκυθρωπιασε, μετανιώνοντας στη στιγμή.

«Πριγκίπισσα...»

«Θα γυρίσω στο παλάτι τρέχοντας. Δε θα έχω πρόβλημα».

Ο Γιάκιν αναστέναξε, κι εκείνη έγειρε το κεφάλι της, ενώ ευχόταν να είχε στη διάθεσή της κάποιο μεσαιωνικό δάλσαμο για τις πληγές. Η Λεβάνα δεν είχε αναφέρει τίποτα για φάρμακα, και το θέαμα του Γιάκιν δεμένου και ευάλωτου —και με το στήθος του γυμνό, αν και ματωμένο— έκανε τα δάχτυλά της να τινάζονται με έναν παράξενο τρόπο.

«Ήθελα να μείνω μόνη μαζί σου» είπε εστιάζοντας το βλέμμα της στο πρόσωπό του. «Δεν τα καταφέρνουμε πια να δρισκόμαστε μόνοι».

«Δεν είναι πρόπον για δεκαεφτάχρονες πριγκίπισσες να μένουν μόνες με νεαρούς άντρες που έχουν αμφισβητήσιμες προθέσεις».

Η Γουίντερ γέλασε.

«Ακόμα και με νεαρούς άντρες που τις γνωρίζουν από πριν ακόμα περπατήσουν;»

Κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτοί είναι οι χειρότεροι».

Η Γουίντερ ξεφύσησε — ένα είδος γέλιου που έκανε το πρόσωπο του Γιάκιν να ευθυμήσει ξανά.

Όμως το χιούμορ ήταν γλυκόπικρο. Η αλήθεια είναι ότι ο Γιάκιν την άγγιξε μόνο όταν τη βοηθούσε να ξεπεράσει κάποια παραίσθηση. Κατά τα άλλα είχε χρόνια να την αγγίξει ηθελημένα. Από τότε που εκείνη ήταν δεκατεσσάρων κι εκείνος δεκαέξι, και είχε προσπαθήσει να τη διδάξει το Βαλς της Έκλειψης με κάπως απογοητευτικά αποτελέσματα.

Εκείνη την εποχή η Γούντερ θα πούλαγε τον γαλαξία για να κάνει τις προθέσεις του κάπως λιγότερο έντιμες.

Το χαμόγελό του έσβησε και στριφογύρισε το κορμί του, προσπαθώντας να δολευτεί καλύτερα πάνω στο ρολόι. Έσφιξε το σαγόνι του ώστε εκείνη να μην μπορεί να δει πόσο πόνο τού προκαλούσε η παραμικρή κίνηση.

«Πώς είναι το κεφάλι σου;» τη ρώτησε.

«Τα οράματα έρχονται και φεύγουν» είπε «αλλά δε φαίνεται να χειροτερεύουν».

«Είδες κάποιο όραμα σήμερα;»

Άγγιξε μια μικρή, φυσική ατέλεια στο λινό ύφασμα του παντελονιού της, ενώ έδειχνε να συλλογίζεται.

«Όχι, το τελευταίο ήταν χτες, στη δίκη. Έγινα ένα κορίτσι από πάγο, και ο Έμερν έχασε το κεφάλι του. Κυριολεκτικά».

«Αυτό το τελευταίο δε θα πείραζε καθόλου να γίνει και στ' αλήθεια».

Του έκανε νόημα να σωπάσει.

«Το εννοώ. Δε μου αρέσει ο τρόπος που σε κοιτάζει».

Η Γούντερ έριξε μια ματιά πίσω της, αλλά η πλατεία γύρω από την εξέδρα ήταν άδεια. Μόνο ο μακρινός ψίθυρος της μουσικής και των γέλιων τής θύμιζε ότι βρισκονταν σε μια μητρόπολη.

«Τώρα είσαι πίσω στη Λούνα» του είπε. «Πρέπει να προσέχεις τι λες».

«Με συμβουλεύεις εσύ να προσέχω;»

«Γιάκιν...»

«Σε τούτη την πλατεία υπάρχουν τρεις κάμερες ασφαλείας. Δύο στους στύλους πίσω σου και μία ενσωματωμένη στη δελανιδιά πίσω από το ηλιακό ρολόι. Καμία τους

δεν έχει μικρόφωνο. Εκτός κι αν η Λεβάννα έχει προσλάβει τώρα ειδικούς που διαβάζουν τα χείλη».

Η Γουίντερ τον αγριοκοίταξε.

«Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος;»

«Η επιτήρηση ήταν μία από τις ειδικότητες της Σύμπιλ».

«Παρ' όλα αυτά χτες η βασίλισσα θα μπορούσε να σε είχε σκοτώσει. Πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός».

«Το ξέρω, πριγκίπισσα. Δεν έχω σκοπό να επιστρέψω στην αίθουσα του θρόνου παρά μόνο σαν αφοσιωμένος φρουρός».

Μια υπόκωφη βροντή από πάνω τους τράδηξε την προσοχή της Γουίντερ. Πέρα από τον θόλο, τα φώτα από δεκάδες διαστημόπλοια έσθηναν, αφήνοντας πίσω τους μια λωρίδα στον έναστρο ουρανό. Με κατεύθυνση τη Γη.

«Στρατιώτες...» μουρμούρισε ο Γιάκιν. Η Γουίντερ δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν δήλωση ή ερώτηση. «Πώς πάει η πολεμική προσπάθεια;»

«Κανείς δε μου λέει τίποτα. Αλλά η μεγαλειοτάτη ευχαριστήθηκε με τις νίκες μας... Αν και είναι ακόμα έξαλλη για την εξαφάνιση του αυτοκράτορα και την ακύρωση της γαμήλιας τελετής».

«Όχι ακύρωση. Απλώς καθυστέρηση».

«Για δοκίμασε να της το πεις αυτό...»

Ο Γιάκιν γρύλισε.

Η Γουίντερ έγειρε μπροστά και στηρίχτηκε στους αγκώνες της, με τα χέρια στο πιγούνι της.

«Είχε στ' αλήθεια το σάιμποργκ μια συσκευή σαν κι αυτήν που είπες; Που μπορεί να εμποδίσει τη χειραγωγή των ανθρώπων;»

Ένα φως έλαμψε στα μάτια του, σαν να θυμήθηκε κάτι σημαντικό, αλλά όταν προσπάθησε να σκύψει προς το μέρος της τα δεσμά του τον συγκράτησαν. Έκανε μια γκριμάτσα και βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του.

Η Γουίντερ πήγε κι άλλο κοντά του, καλύπτοντας εκείνη την απόσταση.

«Υπάρχουν κι άλλα» είπε. «Υποτίθεται ότι αυτή η συσκευή μπορεί να εμποδίσει τους Λούνναρ να χρησιμοποιήσουν το χάρισμά τους».

«Ναι, το ανέφερες αυτό στην αίθουσα του θρόνου».

Το βλέμμα του τρύπωσε μέσα της.

«Και να προστατεύσει τα μυαλά τους. Είπε ότι τους εμποδίζει να...»

Τρελαθούν.

Δε χρειαζόταν να το πει δυνατά όταν το πρόσωπό του έκρυβε τόση ελπίδα, λες και είχε λύσει το μεγαλύτερο αίνιγμα στον κόσμο. Η σημασία του αιωρούνταν ανάμεσά τους.

Μια τέτοια συσκευή θα μπορούσε να τη γιατρέψει.

Τα δάχτυλα της Γουίντερ κουλουριάστηκαν και ακούμπησαν κάτω από το πιγούνι της.

«Είπες ότι δεν υπάρχουν άλλες».

«Όχι. Αλλά, αν μπορούσαμε να βρούμε το σχέδιο για την εφεύρεση... έστω να μάθουμε αν είναι πιθανόν...»

«Η βασίλισσα θα κάνει τα πάντα για να το εμποδίσει».

Η έκφρασή του σκυθρώπιασε.

«Το ξέρω, αλλά έπρεπε να προσφέρω κάτι. Μακάρι να μη με είχε συλλάβει αυτή η αχάριστη μάγισσα η Σύμπιλ». Η Γουίντερ χαμογέλασε και, όταν ο Γιάκιν είδε την έκφρασή της, ο εκνευρισμός του εξαφανίστηκε. «Δεν έχει

σημασία. Τώρα που ξέρω ότι είναι δυνατό, θα βρω έναν τρόπο να το κάνω».

«Τα οράματα δεν είναι τόσο άσχημα όταν είμαι κοντά σου. Θα καλυτερέψουν τώρα που έχεις γυρίσει».

Το σαγόνι του σφίχτηκε.

«Λυπάμαι που έφυγα. Το μετάνιωσα αμέσως μόλις συνειδητοποίησα τι είχα κάνει. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα, κι έπειτα δεν μπορούσα να γυρίσω πίσω να σε πάρω. Σε... σε εγκατέλειψα εδώ πάνω. Μαζί της. Μαζί τους».

«Δε με εγκατέλειψες. Σε πήραν όμηρο. Δεν είχες επιλογή».

Ο Γιάκιν κοίταξε αλλού.

Ίσιωσε το κορμί της.

«Δε σε έλεγχαν;»

«Όχι πάντα» ψιθύρισε σχεδόν εξομολογητικά. «Επέλεξα να πάω μαζί τους όταν η Σύμπιλ κι εγώ επιδιβαστήκαμε στο σκάφος». Το πρόσωπό του πλημμύρισε από ενοχή, και η έκφραση ήταν πολύ παράξενη πάνω του. Η Γουίντερ δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να την ερμηνεύσει σωστά. «Έπειτα τους πρόδωσα». Κόλλησε το κεφάλι του στο ηλιακό ρολόι, πιο δυνατά απ' όσο ήταν απαραίτητο. «Είμαι τόσο ηλίθιος. Θα 'πρεπε να με μισείς».

«Μπορεί να είσαι ηλίθιος, αλλά σε διαβεβαιώνω ότι είσαι ένας πολύ αξιαγάπητος ηλίθιος».

Κούνησε το κεφάλι του.

«Είσαι το μοναδικό άτομο στον γαλαξία που θα με έλεγε ποτέ έτσι».

«Είμαι το μοναδικό άτομο στον γαλαξία που είναι αρκετά τρελό για να το πιστεύει... Γιατί λες ότι θα 'πρεπε να σε μισώ;»

Ο Γιάκιν ξεροκατάπιε απότομα.

«Αυτό το σάμποργκ που ψάχνει η μεγαλειότηή...»

«Η Σίντερ Λιν».

«Ναι. Λοιπόν νόμιζα ότι ήταν απλώς ένα τρελό κορίτσι σε αποστολή αυτοκτονίας. Πίστευα πως θα μας σκότωνε όλους με τις ψευδαισθήσεις της ότι θα απήγε τον αυτοκράτορα και θα ανέτρεπε τη βασίλισσα... όποιος την άκουγε να μιλάει το ίδιο θα πίστευε. Έτσι φαντάστηκα ότι θα ήταν προτιμότερο να το ρισκάρω και να ξαναγυρίσω σ' εσάς, αν μπορούσα. Να την αφήσω να αυτοκτονήσει μόνη της αν ήθελε».

«Όμως η Σίντερ Λιν πράγματι απήγαγε τον αυτοκράτορα. Και γλίτωσε».

«Το ξέρω». Η προσοχή του επέστρεψε στη Γουίντερ. «Η Σύμπιλ έπιασε όμηρο ένα μέλος της παρέας της, ένα κορίτσι με το όνομα Σκάρλετ. Δεν πιστεύω να ξέρεις...»

Τα μάτια της Γουίντερ έλαμψαν.

«Ω, ναι. Η βασίλισσα μου την έδωσε για κατοικίδιο, την έχουν σ' ένα κλουβί για ζώα. Τη συμπαθώ πολύ». Το μέτωπό της ζάρωσε. «Αν και δεν μπορώ να καταλάβω αν εκείνη έχει αποφασίσει ότι με συμπαθεί ή όχι».

Ο Γιάκιν τινάχτηκε απότομα από έναν ξαφνικό πόνο και χρειάστηκε μια στιγμή για να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του.

«Μπορείς να της μεταφέρεις ένα μήνυμα εκ μέρους μου;»

«Βεβαίως».

«Πρέπει να είσαι προσεκτική. Δε θα σ' το πω αν δεν μπορείς να δείξεις εχεμύθεια — για το δικό σου το καλό».

«Μπορώ να δείξω εχεμύθεια».

Ο Γιάκιν φάνηκε επιφυλακτικός.

«Μπορώ. Μπορώ να είμαι εχέμυθη σαν κατάσκοπος. Όσο κι εσύ». Η Γούντερ πλησίασε λίγο πιο κοντά.

Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του, σαν να μην ήταν πλέον σίγουρος ότι εκείνες οι κάμερες δεν είχαν μικρόφωνα.

«Πες της ότι έρχονται να την πάρουν».

Η Γούντερ τον κοίταξε με ανοιχτό το στόμα:

«Έρχονται για... έρχονται εδώ;».

Έγνεψε με ένα ανεπαίσθητο σκύψιμο του κεφαλιού.

«Και νομίζω ότι μπορεί πραγματικά να έχουν μια πιθανότητα».

Σμίγοντας τα φρύδια, η Γούντερ άπλωσε τα χέρια της και έσπρωξε τις τούφες από τα θρόμικα και ιδρωμένα μαλλιά του Γιάκιν πίσω από τ' αυτιά του. Το σώμα του σφίχτηκε στο άγγιγμά της, αλλά δεν τραδήχτηκε.

«Μιλάς με γρίφους, Γιάκιν Κλέι».

«Η Σίντερ Λιν...». Η φωνή του ακουγόταν λίγο πιο δυνατά από μια ανάσα, κι εκείνη έγειρε πιο κοντά του για να τον ακούσει. Μια τούφα από τα μαλλιά της έπεσε στον ώμο του. Έγλειψε τα χείλη του. «... είναι η Σελίν».

Όλο το σώμα της σφίχτηκε. Τραδήχτηκε προς τα πίσω.

«Αν η μεγαλειοτάτη άκουγε αυτό που είπες...»

«Δε θα το πω σε κανέναν άλλο. Όμως έπρεπε να το πω σ' εσένα». Τα μάτια του ζάρωσαν στις γωνίες, γεμάτα συμπόνια. «Ξέρω ότι την αγαπούσες».

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

«Η Σελίν μου;»

«Ναι... Όμως... λυπάμαι, πριγκίπισσα. Δε νομίζω ότι σε θυμάται».

Τα βλέφαρα της Γουίντερ τρεμόπαιξαν, αφήνοντας την ονειροπόληση να την πλημμυρίσει για μια στιγμή παραζάλης. Η Σελίν ζωντανή. Η εξαδέλφη της, η φίλη της; Ζωντανή;

Απόδιωξε την ελπίδα:

«Όχι. Είναι νεκρή. Ήμουν εκεί, Γιάκιν. Είδα τα αποτελέσματα της πυρκαγιάς».

«Δεν είδες εκείνην όμως».

«Βρήκαν —»

«Καμένη σάρκα. Το ξέρω».

«Έναν σωρό από στάχτες που είχαν το σχήμα του σώματος ενός κοριτσιού».

«Ήταν απλώς στάχτες. Άκου, ούτε εγώ το πίστεψα, αλλά το πιστεύω τώρα». Η μια άκρη των χειλιών του ανασηκώθηκε σε ένα αμυδρό χαμόγελο που είχε κάτι από περηφάνια. «Είναι η χαμένη μας προγκίπισσα. Και γυρίζει στην πατρίδα».

Ένα ξεροθήξιμο ακούστηκε πίσω από τη Γουίντερ και ο σκελετός της παρά λίγο να πεταχτεί έξω από το δέρμα της. Γύρισε το πάνω μέρος του κορμιού της, ακουμπώντας στον αγκώνα της.

Ο προσωπικός φρουρός της στεκόταν δίπλα στην εξέδρα, χασκογελώντας.

«Ω!» Με την καρδιά της να φτερουγίζει σαν τρομαγμένο πουλί, η Γουίντερ χαμογέλασε δήθεν ανακουφισμένη. «Πιάσατε το τέρας;»

Ο φρουρός δεν της ανταπέδωσε το χαμόγελο, ούτε καν αναψοκοκκίνισε, όπως έκανε συνήθως όταν η Γουίντερ έπαιρνε τη συγκεκριμένη έκφραση. Αντί γι' αυτό, το δεξί του φρύδι άρχισε να τινάζεται νευρικά.

«Υψηλοτάτη, ήρθα για να σας πάρω και να σας συνοδεύσω πίσω στο παλάτι».

Η Γουίντερ σηκώθηκε και σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της.

«Βεβαίως. Ευχαριστώ που ανησυχείτε τόσο για μένα». Γύρισε και έριξε μια ματιά στον Γιάκιν, ο οποίος κοιτούσε τον φρουρό με δυσπιστία. Καμία έκπληξη. Όλους τους κοιτούσε με δυσπιστία. «Φοβάμαι ότι αύριο τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα για σας, κύριε Κλέι. Προσπαθήστε να με θυμάστε όταν μπορείτε».

«*Να προσπαθήσω, πριγκίπισσα;*» Την κοίταξε με ένα αδιόρατο χαμόγελο. «Νομίζω ότι θα είσαι το μόνο πράγμα που θα σκέφτομαι».